

'Crash' i les emocions prosrites

Toni Vall

Lions Gate Films

7 DE FEBRER 2021

A

vegades penses, fins i tot sense voler-ho, en pel·lícules que avui no podrien ser estrenades, potser ni tan sols rodades. Pel·lícules incòmodes, que sobretot aposten per l'estranyesa, per posar-te davant de sensacions i pensaments que et xoquin, et colpeixin, et facin apartar els ulls, censurar-te a tu mateix, navegar per

les teves ombres, les teves incerteses, el teu costat fosc, per allò que penses i que sents quan estàs sol però que no t'atreveixes a compartir amb ningú, perquè si ho fessis potser t'enduries un bon cop de porta. Sensacions i pensaments relacionats amb el dolor propi i l'aliè, amb la vivència de la sexualitat, amb el sadisme, amb les relacions perilloses, amb les drogues, amb l'experiència de la foscor existencial, en definitiva. Ha tornat als cines, vint-i-cinc anys després de la seva estrena, una d'aquestes pel·lícules.

La distribuïdora A Contracorriente, amatent sempre a capturar nous batecs, a fitxar nous i vells públics per anar al cinema, ha tingut la bona idea de fer tornar *Crash* a la pantalla gran de les sales de cine. Un film de David Cronenberg en què dues persones es coneixen després de tenir un accident de cotxe i a partir de llavors experimenten una estranya atracció pel perill i comencen a sentir plaer sexual a partir dels accidents de trànsit. D'aquesta filia pertorbadora se'n diu *sinforofilia*. Tornar a veure *Crash* després de dues dècades –no l'havia vista des de la seva estrena el molt llunyà 1996 als cinemes Icària de Barcelona– és tornar a una experiència al·lucinant, tornar a pensar en totes les vegades que tots hem vist gent parada al carrer contemplant els efectes d'un atropellament. Què hi fan allà? Tornes a pensar en aquelles fraccions de segon en què tu també et pares a mirar ni que sigui de reüll i tens el cinisme de retreure amb veu baixa a tota aquella gent que estigui allà parada mirant si hi ha sang, si arriba l'ambulància. Aquell “què ha passat?” esverat i morbós que tan fàcil és sentir.

El cinema, l'art en general, també serveix per a aquestes coses. Fa aquesta funció silenciosa, perillosa, catàrtica. Proscrita. ●

